

2. Finanslovsforslaget for 1986, anmærkninger II, side 438, skønner, at der i 1987 som årsgennemsnit vil være 680.500 folkepensionister. 55.200 kr. vil koste, på årsbasis, i folkepensionsudgift	37.563.600.000 kr.
For at kunne sammenligne med den af finansloven – § 15.03.31.51.04. – benyttede budgetteknik må reduceres med beløb for beboere på plejehjem m.v. jf. nærværende forslags § 1, 2. pkt.	2.106.000.000 kr.
Den foreslåede folkepensionsudgift bliver herefter.....	35.457.600.000 kr.
I finanlovsforslaget for 1986, anmærkninger II, side 439, er anslået et 1987-folkepensionsbeløb på 24.789.000.000 kr. angivet i januar 1985-priser. Inflationsstigningen på de 2½ år frem til midt i 1987 anslås til 8 pct. eller 1.985.120.000 kr.	26.774.120.000 kr.
For så vidt merudgift.....	8.683.480.000 kr.

Med det højeste pensionsniveau anslås det, at de offentlige udgifter til folkepensionister i øvrigt falder med (se f.eks. nedenfor under 6) 1.500.000.000 kr.

Folkepensionen forøges altså med 7 milliarder kroner i det første fulde år, hvor nærværende forslag kommer til at virke.

Fremskridtspartiet er helt uenig med Socialdemokratiet, når dette mener, at vi hermed »kommer op på et udgiftsniveau, der er for højt« (Folketingsstidende 1983–84 (2. samling), forhandlingerne spalte 5916).

Det er ganske givet, at en stor del af den foreslåede pensionsforhøjelse vender tilbage til staten, fordi folkepensionsudbetalingerne afføder større forbrugsafgifter end den forbrugsindskrænkning, der måtte blive resultatet hos andre befolkningsgrupper, som der nu ikke anvendes så store offentlige udgifter på. Omvendt bevirker den forøgede årlige overførsel til folkepensionister antagelig en vis nedgang i indkomstskatteprovenuet og en forøgelse af betalingsbalanceunderskuddet (gælder dog ikke i det omfang pengene for eksempel hentes fra ulandsbistand). Men i forhold til dansk udlandsgælds kæmpebyrde er her tale om en marginal størrelse. De tiltag, som skal til for at klare betalingsbalanceproblemet, har Fremskridtspartiet fremstillet andetsteds, for eksempel i Fremskridt den 17. januar 1986, p. 4.

3. Forslaget tilsigter, ud over de konkrete forbedringer for folkepensionisterne, også en *let forståelig lovgivning*.

I de nuværende folkepensionsparagraffer svinger størrelsen af pensionen på en måde, der er uigennemtrængelig for de fleste. En labyrintisk skattelovgivning samt komplicerede regler for, hvilken transbestemt hjælp efter bistandsloven pensionister i øvrigt har mulighed for at opnå, gør i alt for mange tilfælde pensionisternes usikkerhed omkring lovvirvaret endnu større.

Alene til administration m.v. af de nuværende indviklede folkepensionsberegningsregler osv. medgår formentlig omkring 600 menneskers fulde arbejdskraft.

Dette administrationsarbejde spares, når der bliver én og kun én folkepensionssats, der lægges så højt som foreslået. Et bærende element i hele Fremskridtspartiets socialpolitik er som bekendt, at socialkronerne i langt højere grad skal komme de sociale klienter til gavn i stedet for at forsvinde til goldt bureaukrat-posekiggeri, som blot giver socialudbyttene adgang til at glæde sig over egen Jahvemagt.

Et af nærværende lovforslags mange stærke sider er, at nogen tid efter den 1. april 1987 kan makuleres hundredvis af sider i cirkulærer og afgørelsessamlinger. De søger ud fra ministerieskrivebordsfilosofien at skabe millimeterretfærdighed, men afføder i det virkelige liv kilometeruretfærdighed. Det levende livs foreteelser er nemlig mangfoldighedsforskelligartede langt ud over rækkevidden for lovforfatternes tanker. Værre bliver det selvsagt af, at lovreglerne formidles i et sprog, der er uforståeligt for mange folkepensionister, som ofte vil være rystende nervøse for at komme på de offentlige kontorer.

Det er uværdigt, at mange ældre medborgere ingen mulighed har for at sætte sig ind i paragrafjunglens mærkværdigheder og derfor ikke selv kan kontrollere, at de får, hvad der tilkommer dem. Folketingsmedlem Inge Krogh, Kristeligt Folkeparti, ramte plet, da hun sagde: »Jeg talte forleden med en person fra Socialforvaltningen i en af vore større byer. Vedkommende indrømmede, at næsten hver eneste pensionist er nødt til at få tolket, hvad der egentlig stod i det, man havde skrevet til dem. Det burde kunne administreres lettere. Det må blive for dyrt, hvis hver eneste pensionist skal have forklaret, hvad der bliver skrevet til ham/hende.«